

Θεατροκριτική

«Μπλέ άλογα σέ κόκκινο χορτάρι»

Τό «Θεάτρο τής Νιότης» έκανε μιá ενδιαφέρουσα εμφάνιση μέ τό έργο του Μιχαήλ Σατρώφ «Μπλέ άλογα σέ κόκκινο χορτάρι» (1979). Τό έργο έχει περισσότερο ενδιαφέρον ιστορικό παρά δραματικό.

Δόντη, τής κ. Χρ. Αύλιανού (πολύ καλή στό σόλο τής, τού α' και τού β' μέρους), αλλά και τών κυριών Κ. Καραβία, Μ. Καλατζοπούλου και τών κ.κ. Κ. Καραγιώργη, Κ. Παπαδημητρίου, Γ. Τότσικα (έβχασε τήν περούκα του;).

Τά σκηνικά — ιδίως τό βασικό — και τά κοστούμια τού κ. Ν. Πετρόπουλου είχαν τήν πρέπουσα άτμόσφαιρα. Οί μάσκες — κατά τή γνώμη μας — όχι απαραίτητες, ήταν τού κ. Α. Βλάσση.

Μάς μεταφέρει στό 1920, όταν ή «Οκτωβριανή επανάσταση» δέν έχει άκόμα έντελώς επιβληθεί, αντιμετωπίζοντας άφ' ενός μέν τή λευκή επανάσταση τών Βρέγκελ, Κολτέσκ (και ένα χρόνο πριν τού Ντενικίν), υποστηριζομένων από τούς Άγγλους και

Τού ΑΛΚ. ΜΑΡΓΑΡΙΤΗ

τούς Γάλλους, και τήν επίθεση τών Πολωνών, άφ' έτέρου δέ τήν άμάθεια και τίς παρανοήσεις ειλικρινών όπαδών τών Μπολσεβίκων.

Πολλά δέ σημεία τής ενημερωτικής διδασκαλίας, που γίνεται στό 3ο Πανρωσικό Συνέδριο τής Ένώσης Κομμουνιστικής Νεολαίας τού 1920, είναι φανερό ότι αναφέρονται και σέ σημερινά προβλήματα. Ο τίτλος τού έργου είναι τίτλος ζωγραφικού πίνακα, που προσφέρεται στό Λένιν.

Γιά τή σκηνική παρουσίαση τού έργου αυτού μεγάλο ρόλο παίζει ή σκηνοθεσία, άλλάως κινδυνεύσει νά γίνει πολύ «ρητορικό». Και πραγματικά, ό κ. Γ. Ρεμόνδος πέτυχε νά παρακολουθείται άνετα και εύχάριστα τό α' μέρος. Σ' αυτό βοήθησαν πολύ ή άραιότατη μουσική τού κ. Θ. Μικρούτσικου (ή καλύτερη ως τώρα θεατρική προσαρμογή τής) και ή εύρηματική χορογραφία τού κ. Γ. Φλερύ. Τό β' μέρος παρατραβάει και γίνεται κουραστικό.

Ο θίασος έπαιξε μέ πολύ κέφι, χόρεψε και τραγούδησε. Ίδιαίτερα πρέπει νά τονισθεί ή συμβολή τού κ. Γ. Καλατζόπουλου, τής κ. Αίμ. Ύψη-

ΝΕΑ

24 ΜΑΙ. 1982